

мразата и гнѣва на еретицитѣ, и нашата награда въ този святъ е да носимъ безпрестанно тежкъ кръстъ . . . Но Богъ въ благостта си, запазва за насъ утѣшенія нечаканы. Има избрани души, като твоята напримѣръ, на които намъ е позволено да принесемъ не само духовно попечение, но и земната си любовь, безъ да са докачи отъ туй ревнивото величіе на Бога. Тѣзи души най вече прилича да отървемъ отъ заблуденіето защото тѣ ще служатъ за примѣръ на другитѣ. И за да постигнемъ тѣзи цѣль, най вѣрны средства сѫ сладостта, нѣжността и убѣденіето; душата ни цѣла са увлича отъ пламенна любовь за славното туй обладаніе. Ето, защо та обычамъ, Долоро, ето защо желаяхъ да ти вдѣхна дълбоката тѣзи нѣжностъ, отъ която е препълнено сърцето ми.

Петръ Арбуезъ говоряше умилено, съ обаятелна ревностъ; и праводушната дѣвица като не можаше добръ да разумѣ гнусната му тѣзи проповѣдь, наченѣла бѣ да са сумнява за нѣколко минути, да не бы че е прибързала да си състави лоше мнѣніе за тогози человекъ.

— Възможно ли е, помисли тя, да има той предъ видъ друго, освѣнъ интереситѣ на религіята! Въ таквось обстоятелство да са измами человекъ е почестно.

Тя престанѣ да гледа на инквизитора съ недовѣріе, и като обърнѣ ѣснитѣ си и чистосърдечны очи къмъ него :

— Преосвещенный, рече тя благородно, вѣрвамъ на васъ искамъ да вѣрвамъ на васъ. Какъвъ интересъ бихте имали да измамите бѣдна дѣвица, която не ви е сторила нищо зло? Е, добръ! ако мислите че са намѣрвамъ въ заблуденіе, научѣте мя, Преосвещенный, азъ ще бѣдѣ послушна, и не търся друго освѣнъ истината. Искамъ съ любовь да слѣдовамъ ученіето на божественны нашъ Спаситель. Ако съмъ са отдалечила отъ този пѣть, управѣте ма къмъ истинната; обѣщавамъ ви са че ще послѣдовамъ